

Snježana Pavičić

OBNOVA DOMA LIKOVNIH UMJETNOSTI

Budući da je *Kvartal* časopis koji izdaje Institut za povijest umjetnosti, reagiranje na sadržaj tekstova smatram primarno stručnim pitanjem. Iz teksta *Izveštaj s 2. kongresa hrvatskih povjesničara umjetnosti* objavljenom u Kvartalu III-2-2006, (str. 64. i 65.) potpisanom od I. K., iz dijela kojim se izvještava o predavanju *Dom likovnih umjetnosti - Meštrovićev paviljon u Zagrebu*, oni čitatelji koji nisu bili nazočni predavanju mogu pogrešno zaključiti kako sam ja predavanjem inicirala komparacije Meštrovićeva paviljona i muzeja Guggenheim u New Yorku. To ne samo što nije točno, već sam štoviše za vrijeme predavanja spomenula, a kasnije u replici naglasila, kako ove komparacije nisu primjerene (barem ne u dosadašnjim interpretacijama)! Uostalom i moderator se je na kraju suglasio s mojim reagiranjem. Molim zato da mi se ni na koji način ne pripisuju riječi koje nisam izrekla i da se dalje ne razvija priča koje nisam autorica.

U istom tekstu *Izveštaja* spomenuto je kako je tema Doma likovnih umjetnosti "već poznata tema". Da, poznata je, kao što je poznata i tema Cvjetnog trga, kao što je poznata i tema Medvedgrada, kao što je poznata i tema dubrovačkih ljetnikovaca, kao što je poznata i tema Vitićeva nebodera, kao što je poznato, barem s aspekta zaštite spomenika kulture i konteksta kojem smo više nazočni, niz drugih tema (pa onda ili uznemiruju ili smo možda već duboko lobotomizirani, pa je ionako sve svejedno). Osnovni motiv zbog kojeg sam se uopće prijavila na Kongres o toj "poznatoj temi" bilo je aktualiziranje problema obnove Doma likovnih umjetnosti koji na različite načine, konceptualne i one grublje, građevinske, traje već petnaestak godina. Budući da ne pristupam objektu s pozicije "svida mi se", već kao istaknutom urbanističko-arhitektonskom *punctumu*, koji je, posebno za vrijeme kada je izgrađen, značajan i u međunarodnim razmjerima (o tome elaborat D. Kisić, 1988.), činilo mi se važnim, barem među kolegama, iznijeti probleme koji su već niz godina zaista preočiti. Objektu se ne pristupa cjelovitim, već parcijalnim rješenjima obnove. Do sada je završena (i to ne u potpunosti) približno četvrtina radova, a osim financijskih poteškoća velik je problem koji bitno usporava obnovu fundus Hrvatskog povijesnog muzeja jer još uvijek nije preseljen iz podruma građevine, iako se i o tome razgovara već više od petnaest godina. Muzealci, od kojih neki i povjesničari umjetnosti, mogu u takvim uvjetima zabiti glavu u pijesak ili bar na svojim stručnim skupovima dati naznake stanja stvari. Ono do čega mi je stalo i što ću ovdje ponoviti (kada je već bilo tako nebitno za retke gore spomenutog *Izveštaja*) jest prijedlog koji sam iznijela na predavanju, a to je da se formira stalni (ili barem dugotrajniji) stručni savjet u čijem bi sastavu bili restauratori, arhitekti, urbanisti, povjesničari umjetnosti, umjetnici. Savjet takva profila svojim bi kompetencijama sigurno pomogao u daljnjim poslovima obnove i olakšao život korisnicima prostora. Povijesni muzej trebalo bi hitno preseliti jer je status toga muzeja i u fazama dosadašnje obnove bio više nego problematičan. Predložila sam, nadalje, postavljanje ploča s natpisom kako bi posjetitelji HDLU, ili pak šetači i prolaznici impresivnog urbanističkog refugija, mogli saznati ponešto o povijesti kružnog zdanja. O svemu opširnije u zborniku Kongresa.

22.06.2006.